

Ahidleştığınız Zaman Allah'ın Ahdine Vefa Gösterin. ^[Nahl 91]

İslam, küçük veya büyük olsun insan hayatında tedavi ve hükmünü beyan etmediği hiçbir şey bırakmadı. Bu bağlamda kapsamlı ve dakik olmak gayesi noktasında insanın Yaratıcısıyla, insanın kendi nefsiyle ve diğer insanlarla olan ilişkilerini düzenleyen hükümler getirmiştir. Allahu Te'alâ şöyle buyurmaktadır:

Ayrıca bu Kitâb'ı da Sana, her şey için bir açıklama, bir hidayet ve rahmet kaynağı ve müslümanlar için bir müjde olarak indirdik. ^[Nahl 89]

Kezâ ister Müslümanların ülkesinde olsun isterse Müslümanların herhangi bir maksattan dolayı daimî veya geçici olarak ikâmet ettiği gayri muslimlerin ülkesinde olsun, İslam'ın tedavi edip hükmünü de tam bir açıklılıkla beyan ettiği hususlardan birisi de Müslümanlar ile gayri muslimler arasındaki ilişkidir. Kuşkusuz İslam, iki taraf arasındaki -yani Müslümanlarla gayri muslimler arasındaki- ilişkiyi, onlar arasında var olup da kavvamı, özü eman olan ahit üzerine bina etmiştir. **Ahid** ise; iki kişi veya daha fazla kimseler arasında korunması ve gereklerine vefa gösterilmesi farz olan bir misaktır, sözleşmedir. Ahdin gereği olan eman her türlü şerden ve ihanetten himaye etmek, kanı, malı ve namusu da korumaktır. Allah ^[Azze ve Celle] Müslümanlar üzerine ahidleştikleri zaman ahidlerine bağlı kalmayı farz, onu bozmayı ve ahdin kendisine verildiği kimseye ihanet etmeyi de haram kıldı. Ayrıca İslam, Allah ^[Azze ve Celle] katında hürmetinin büyüklüğüyle birlikte yeminde kefareti kabul etmesine rağmen kefareti ahidde kabul etmeyerek ahdi korumanın kıymet derecesini açığa çıkarmıştır. Allahu Te'alâ şöyle buyurdu:

Ahde vefa gösteriniz. Zira ahid sorumluluğu gerektirir. ^[İsra 34]

Yine Allahu Te'alâ şöyle buyurdu:

Ahidleştığınız zaman, Allah'ın ahdini yerine getirin ve Allah'ı üzerinize şahit tutarak pekiştirdikten sonra yeminleri bozmayın! Şüphesiz Allah, yapacağınız şeyleri pek iyi bilir. ^[Nahl 91]

Aişe ^[RadiyAllahu 'Anha] dan rivayet edildiğine göre Rasulullah ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurdu:

Müslümanların zimmeti/garantisii tektir. Eğer onlar tarafından bir kimseye eman verilmişse ona ihanet etmeyiniz. Çünkü her bir ihanetçinin Kıyamet Günü kendisi ile tanınacağı bir sancağı vardır. ^[Hakim Müstedrek'te tahrir etti]

Muhakkak ki, Batı ülkelerinde ikamet eden Müslümanlarla onları ağırlayan devlet arasında vize, ikâmetgâh ve vatandaşlık gibi var olan bağlayıcı ahde, emana (güven sözleşmesine) vefa göstermeleri ve onun üzerine terettüp eden vecibelere bağlanmaları şer'an üzerlerine farzdır. Dolayısıyla onların, kendisiyle eman akdi yaptıkları ülkelerin halklarına kötülükle muamele etme, mallarını mübah görme, ırzlarına saldırma, dinlerine sövme ve kiliseler gibi mukaddes mekânlarına tecavüz etme hakları yoktur. Nitekim ahdi emanla Batı ülkelerinde ikâmet eden Müslümanlara, nefse, mala, ırza ve Batı ülkesinde ikâmet edip de Batı'nın zimmetinde olan Hinduların, Yahudilerin ve diğer kimselerin mukaddesatlarına eza taarruzunda bulunmalarının haram olması gibi... Çünkü ahdi eman hem onları hem de Batı ülkelerine emanla giren ve ahidle orada ikâmet eden Müslümanları kapsar.

Ahdi eman iki taraf arasında bağlayıcı olduğuna göre her iki tarafın da ona bağlanmaları üzerlerine farzdır. Zira tek taraflı o misaka vefa gösterildiği zaman onunla amel etmenin mümkün olmadığı gibi ondan gözetilen maksat da gerçekleşmiş olmaz. Bu yüzden Müslümanlar üzerine belli haklar yükleyen aynı ahdi eman, Batılılar üzerine de Müslümanlar lehine belli haklar yükler. Ayrıca ahdi eman sebebiyle Müslümanlar üzerine Batılıların kanından, malından, ırzından ve mukaddesat hürmetlerinden ne zorunluysa, Batılılar üzerine de Müslümanlar lehine olanların aynısı eksiksiz olarak zorunludur. Bu işin başında da dinleri konusunda Müslümanların korunması ve zâtı itibariyle ne dine ne de dinleri hakkında Müslümanlara taarruz edilmemesi gelir.

Batı ülkelerinde Müslümanlarla gayri muslimler arasındaki ilişkiyi düzenleyen bu şer'i hüküm gün ışığı gibi açık olmakla beraber, Batılılar tarafından Müslümanların maruz kaldığı kötü muamele ve onlar üzerine vâki olan büyük zulüm sebebiyle o şer'i hüküm bazı kimselere gizli kalmıştır. Bundan dolayıdır ki biz özelde onlara, genelde ise Müslümanlara neredeyse unutulmaya yüz tutmuş azametli şer'i hükmü hatırlatarak nasihat takdim etmeyi görevlerimiz arasında gördük. Dikkat ediniz! O da (şer'i hükmünde) ahde vefa göstermektir. İslam yüce bir dindir ki ahlâkın en şerefliğini ve en faziletliğini teşriî etmiştir. Ne ihanet, ne aldatma, ne misakı bozma ve ne de muste'mine (eman verilmiş kimseye) hıyanet etmek ondan değildir. Abdullah İbn-i Ömer'den Nebi ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]ın şöyle dediği rivayet edildi:

:

Dört şey vardır ki onlar kimde bulunursa halis münafık olur ve kendisinde onlardan bir haslet bulunan kimse onları terk edinceye kadar nifaktan bir haslet bulunmuş olur: Kendisine emanet edildiği zaman ihanet eder, konuştuğu zaman yalan söyler, ahitleştiği zaman sözünde durmaz ve husumetleştigi zaman da yan çizer. ^[Müttefikun aleyh]

Şüphesiz biz biliyoruz ki Müslümanlar, dünyanın her tarafında patlama doğuracak bir zillet ve hakirliğe maruz kalmaktadırlar. Fakat her halükarda bu, Müslümanlar olarak bize, şer'i hükümden dışarı çıkma ve tepkisellikle davranışta bulunma bahanesini vermez. Çünkü, ahdi bozmak ve ihanet sebepleriyle Allah'a isyan etmek ne nusreti gerçekleştirir, ne fayda sağlar ne de hakkı iade eder. Bunun nedeni; ***helale haram yoluyla ulaşılmaz ve gaye de vesileyi mübah kılmaz*** kaidesidir.

Allah tayyibdir, temizdir ve ancak temiz olanı kabul eder. Bu bağlamda izzet ve rahmet manâlarını akıtan hak risaleti yüklenen Müslümanlarda aslanan Allahu Te'alâ'nın teşriî ettiği müstakim, dosdoğru metoda bağlanmak ve ne barış veya harb halinde, ne de kuvvet veya zaafiyet halinde ondan bir nebze olsun sapmamaktır. Tâ ki ahde vefada ve misaklara ihtiram göstermede örnek Allah'ın Rasulü ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] olsun.

Huzeyfe İbn-i Yeman'dan şöyle dediği rivayet edildi: *"Beni Bedir'e şahit olmaktan alıkoyan şey, ancak ben ve babam Husayl'ın (Medine'ye gitmek üzere) yola çıkmamızdır."* O dedi ki; "Kurayş kâfirleri bizi yakalayarak dediler ki: 'Şüphesiz siz Muhammed'e (gitmek) istiyorsunuz?'" Biz de dedik ki; *"Hayır biz onu istemiyoruz, biz ancak Medine'ye (gitmek) istiyoruz."* Hemen bizden, Medine'ye vardığımızda kesinlikle onunla beraber olup savaşmamak üzere Allah'ın ahdini ve misakını aldılar. Daha sonra biz Rasulullah'a vardığımızda olanları O'na haber verdik. O da

.

Haydi gidin. Biz onların ahdine vefa gösteririz ve onlara karşı Allah'tan yardım dileriz ^[Muslim, Cihad 98 (1787)]
buyurdular.